

Sygn. akt III KZ 25/20

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **A. P.**,
skazanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 15 maja 2020 r.,
zażalenia wniesionego przez skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego z dnia 14 kwietnia 2020 r., sygn. III Kz
19/20,
odmawiające przyjęcia zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 17 marca 2020 r., sygn. III KO 8/20, odmawiające przyjęcia wniosku o
wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**zmienić zaskarżone zarządzenie w ten sposób, że przyjąć
zażalenie skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia
17 marca 2020 r., sygn. III KO 8/20.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia zażalenia skazanego na powyższe postanowienie Sądu Najwyższego z uwagi na to, że złożone zostało z przekroczeniem siedmiodniowego terminu, określonego w art. 460 k.p.k. Z poczynionych w tej materii ustaleń, zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wynika, że odpis orzeczenia odmawiającego przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania został mu doręczony w dniu 24 marca

2020 r. Środek odwoławczy złożony zaś został przez niego w administracji Zakładu Karnego w C. w dniu 1 kwietnia 2020 r., a zatem po upływie ustawowego terminu, który nastąpił w dniu 31 marca 2020 r. Te okoliczności zadecydowały o zastosowaniu przepisów art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., obligujących do odmowy przyjęcia środka odwoławczego.

Na to zarządzenie zażalenie w ustawowym terminie (k. 16 akt III KZ 19/20 i k. 6v akt III KZ 25/20) złożył skazany, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że przedmiotowy środek odwoławczy został złożony po upływie wymaganego terminu oraz wnosząc w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i podjęcie czynności zmierzających do nadania biegu zażaleniu i jego merytorycznemu rozpoznaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie co do zasady było trafne. Zgodzić się bowiem trzeba ze skarżącym, że ustalenia w zakresie terminu doręczenia mu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2020 r. były błędne. Skazany odebrał odpis powyższego orzeczenia nie, jak ustalone zostało na podstawie notatki urzędowej (k. 12), w dniu 24 marca 2020 r. (tego dnia odpis został doręczony dyrektorowi Zakładu Karnego w C. - k. 36 akt III KO 8/20), lecz w dniu 25 marca 2020 r., co wprost wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru zawartego na k. 35 ww. akt. Choć powyższe potwierdzenie jest wystarczającym dowodem na okoliczność daty doręczenia skazanemu orzeczenia, to dodać należy, że na dołączonej do zażalenia kopercie (k. 5 akt III KZ 25/20), w której umieszczony był odpis orzeczenia, widnieje również data 25 marca 2020 r. W tym kontekście niezrozumiałe było podniesione w zażaleniu twierdzenie o błędnym wpisaniu daty, które jednak wobec powyższych, jednoznacznych ustaleń, nie miało w sprawie znaczenia.

Konsekwencją powyższego rozumowania oraz faktu, że skazany złożył zażalenie w administracji Zakładu Karnego, w którym przebywa, w dniu 1 kwietnia 2020 r. (k. 11v), było uznanie, że zażalenie na postanowienie z dnia 17 marca 2020 r., zostało wniesione w terminie określonym w art. 460 k.p.k. Z tych względów koniecznym okazała się zmiana zaskarżonego zarządzenia, polegająca na przyjęciu przedmiotowego środka odwoławczego do merytorycznego rozpoznania.

